

Öfke gidince serinlik gelir

Çiğdem Sezer, çocuk dünyamızın yalınlığına eş bir dille okurunu sarıp sarmaladığı yapıtında bir yandan sorunlara yaklaşma, olup biteni anlama, bir yandansa sorun çözme becerilerimiz üzerine yeniden düşünmeye çağırıyor. Sezer'in metnin gölgesine ustalıklarla yerleştirdiği yüzyılları aşmış gelen "Her ne ararsan kendinde ara" çığılığı...

Y. BEKİR YURDAKUL

Gün olur bir uçurtmanın ipine asılmaktayken bulurum kendimi. Uçurtmam, kimi gün bir düşüncedir; düşlerimden, dileklerimden, heveslerimden biridir bazen de... Arada uzaklaşıp yitse dediğim kaygılarım da olur, yükselsin istediğim sevinçlerim de...

İnsan, derim, şöyle sıkıntılardan, kaygılardan, kederlerden, kırgınlıklardan, sorunlardan uzak yaşasa... İşler, dersler sıkıcı olmasa... Ödevler mi, hiç uğramasa bizim semte... Herkes duysa, anlasa sesimi/ dertlerimi... Olmaz mı? Tam da o sırada uçurtmam zorlar beni, daha, der, daha yükseğe!

Rüzgâra kızırım, kırlara darılırım, dağlara kızırım, öfkelenirim bile; "Hep sizin yüzünüzden!" diye seslenirim hepsine birden, çığılık çığılığa. Çeker alırım sonra uçurtmamı rüzgârın elinden. Ama nice dirense de yere inince fark ederim ki onun o güzelim salınışından eser kalmaz, somurtur kalır bir köşede.

Uçurtmamın yanında asık surat otururken öfkem mi dağılır, bilmem; kendim yanıtlarım kendi sorumu:

Sorun çözmeden, kaygı-keder her neyse onunla baş etmeden, onu geride bırakmanın hazzını, sevincini yaşamadan günüm nasıl anlam kazanır ki... Hem bugün uçurtmamla daha yükseğe çıkmayı, havada daha uzun kalmayı, bulutlara yaren olmayı hayal etmemiş miydim?

SAHİ KİMİN YÜZÜNDEN?

Ya bir sorunun içinde buluruz kendimizi, çoğunu da kendimiz yaratırız bizi zora sokan her ne varsa... Sonra da gözümüzü dışarıya diker aklımızı oraya buraya savurur sorunun kaynağını oralarda, yakın-uzak bir yerlerde buluruz aklımızca. Değerimizi iskalarız, becerilerimi-

zi kilitli sandıklarda, öfkemizin gölgesinde unuturuz. Hem kendimizi hem çevremizi kırıp dökeriz. Anlaşıl-maktan yakınırken anlamaz, duymaz biri olur çıkarız. Kırgınlığımız, öfkemiz, küskünlüğümüz her gün başka bir yanımızı eksiltir. Kendimiz bile yük oluruz kendimize...

Gün olur ayaklarımız suya erer, içimizden yükselen sesi duyarız. Arkası çorap söküğü gibi gelir... Sırada onarmak vardır. O anda da neyse ki sevgi ve anlayış fısıldar yakınımızdan.

Sezer'in satır arasına / metnin gölgesine ustalıklarla yerleştirdiği yüzyılları aşmış gelen "Her ne ararsan kendinde ara" çığılığıdır.

YALIN, TANIDIK BİR ANLATIM

Yazın yolculuğuna şiirle başlayan, çocuklar için de şiirler yazan, sonra çocukların sesine daha çok kulak verip onlar için başka yapıtlar üreten Çiğdem Sezer (Kamyon Kafe adlı kitabı, Uluslararası Çocuk Kitapları Kurulu'nun 2020 Onur Listesinde yer aldı), gündelik hayatın sessizce akıp durduğu sokağımızın, evimizin yalınlığına eş bir dille okurunu sarıp sarmaladığı yapıtında, sorunlara yaklaşma, olup biteni anlama ve sorun çözme becerilerimiz üzerine yeniden düşünmeye çağırıyor.

Üstelik büyüklerin her zaman haklı olduğu anlayışını "savunulduğu yer"de bırakarak. Kısacası pireyi deve yapmak, haklı-haksız döngüsünde kısıp kalmak yerine arkadaşlığın, sevginin, dayanışmanın iskelesinde birlikte biraz olsun serinlemeye bekliyor.

HEP SENİN YÜZÜNDEN KIPIR!

Erdi, odasında bulunduğu, adını Kıpır koyduğu kıpır kıpır kıpırdak karınca-

yı arkadaşlarına kavuşturmak hevesiyle korumaya alınca anne ve babasının yurtdışı görevleri nedeniyle bir süreliğine konukları olan kuze-ni İrem'le de gün geçtikçe daha keskinleşecek bir çatışmanın içinde bulur kendini.

Dert bir değildir ki! Evde hiçbir sorumluluk üstlenmediği gibi, her akşam boylu boyunca uzanıp uyuyakaldığı kanepeden kendisini sürekli İrem'le kıyaslayan babası, işi başından aşkın kapı arasında dersten, ödevden başka bir şey sormayan "vakti yok" annesi, dolayısıyla kimseye sesini duyuramadığı bir "ev" ortamı...

Neyse ki Erdi'nin elinden tutan, kırgınlıklarıyla, öfkesiyle baş etmesi konusunda sihirli formüller üreten, dara düştüğünde sığındığı, hep "çıkış" ışığı gibi duran dedesi vardır; o yetişir imdada.

ERDİ'NİN BEKLENTİSİ YA DA DÜŞÜ

Oysa kimse bilmez ki Erdi'nin düşünüyü ya da neyi hesapladığını: Kıpır'ı "ev"ine, arkadaşlarına ulaştırırsa bir süredir hasta olan, belki de köylerine geri döneceğinden korktuğu, çok sevdiği arkadaşı Yusuf da iyileşip kaldığı yerden okuluna devam edecektir.

Sonrası düşlerle iç içe geçmiş bir yolculuktur. Evde kaybettiği Kıpır, düşlerinde çıkar karşısına hem de dev bir karıncaya dönüşmüş olarak. Çok sevdiği top peşinde koşmak da artık soğuk bir kış bahçesidir.

Derslerinin hızla kötüleşmesi bir yana olup biteni kimseye anlata-

Desen: EMRE ÖZDEMİR

mamak da yorar Erdi'yi. Bir akşam İrem'in hazırladığı sürprizle hayatın akışı Erdi için de değişir.

BİR YERE TAKILIP KALINCA

Erdi'nin, sınaya deneye açmayı başardığı küçük pencereler, içindeki öfkeyi besleyen sorunların çözümüne giden yolu ışıtır. Birazcık daha yakından bakınca ve anlamaya çalışınca anlaşılacaktır ki İrem de Erdi'nin uzağında ya da karşısında değildir.

Ve İrem, sevgiyle tutar elinden Erdi'nin, dahası onun farkında bile olmadığı bir yerlere takılıp kalınca unuttuğu kimi beceri ve yeteneklerini de fark etmesini / dahası apaçık ve yeniden görmesini sağlar.

Çiğdem Sezer, Erdi'nin / çocuklarımızın, anlaşılma, kıyaslanma vb. sorunlarını tartışmakla yetinmiyor; ebeveyn ilişkilerinde dayanışmayı, eşitliği, paylaşımı önceleyen bir hayatın da nezaketle yer yer gülümseterek yanında duruyor.

Yalnızca kendimizden çok şey değil, yer yer kendimizi de bulacağımız Hep Senin Yüzünden; hayata, kendimize, içine yuvarlandığımız her şeye yeniden bakmaya bir çağrı olarak da okunsun isterim. Bir de siz bakın bakalım, öfke gidince neler oluyor... ■

Hep Senin Yüzünden / Çiğdem Sezer / Resimleyen: Emre Özdemir / Uyurgezer Yayıncılık / 76 s. / 8+ / 2021.

